

Дитина заявляє: «Я тебе не люблю!»

Дуже добре, якщо вам ніколи не доводилося тонути. І вам незнайоме почуття страху і безвиході, коли вода підступає до самого горла, коли борсаєшся і не відчуваєш дна, коли твій крик ніхто не почує, та й кричати якось не виходить. І подумки пролітає перед очима все попереднє життя. Той, хто тонує, мене зрозуміє. А ще такі відчуття зрозумілі тим батькам, чиї діти «вийшли з-під контролю», «відбилися від рук» і змушують своїх мам і тат «хапатися за голову». Правда, схожі відчуття?

І начебто, чимало навколо людей, які готові допомогти, але все-таки відчуваєш себе самотнім воїном. І дитина своя рідна, улюблена і бажана, але відчуття, що «дно йде з-під ніг», чомусь не проходить, і навіть посилюється. Так що ж, діти стали іншими, складнішими? Чи це ми, батьки, раптом зовсім перестали розуміти своїх дітей? Або нас остаточно замучила робота і ритм сучасного життя так, що ми не можемо прийняти правильне рішення і виконати його?

Нам легше і звичніше думати, що ми самі в усьому винні. «Я розумію, що я погана мати. Працюю багато, вдома майже не буваю ...», «Скільки разів собі казав, що потрібно сином зайнятися, але життя таке, що потрібно більше працювати»-батьки посипають голову попелом і звинувачують себе у всіх своїх педагогічних невдачах. Так, ніхто і не сперечається: краще, якщо мама не працює з ранку до вечора і присвячує хоча б трохи часу дітям. Краще, якщо у тата є декілька вихідних, щоб поїхати з дітьми на природу, позайматися спортом або сходити в кіно. Але життя

влаштоване інакше. Так було раніше, так є і сьогодні - не всі батьки можуть дозволити собі не працювати. Не всі можуть повністю розчинятися у своїй дитині. Значить, їх діти виростуть бовдурами і хуліганам?

Почуття провини - не найкращий стимул для того, щоб щось змінити у своєму житті. А саме це потрібно зробити для того, щоб стати щасливими, вмілими, самодостатніми і просто класними батьками.

Отже, давайте домовимося:

роботу не кидаємо;
припиняємо вважати себе найгіршими батьками;
перестаємо турбуватися, що щось у вихованні йде не так або не виходить;
не думаємо, що «всі інші - справжні хороші батьки, а я - так собі»;
не порівнюємо свою дитину з іншими дітьми;
не захоплюємося читанням статей в інтернеті, після яких хочеться повісити на собі табличку «Найжахливіші батьки».

Просто постараємося подивитися на свою важку ситуацію трохи з іншого боку. І почати діяти. Самостійно, впевнено і спокійно.

Дитина заявляє: «Я тебе не люблю!»

Ситуація і справді нагадує вселенську катастрофу. Ще б пак: ми йому все, а він нам - «не люблю». Прикро до сліз, переконувати - марно. Дитина начебто дражнить. Причому ця вбивча фраза однаково боляче звучить як з вуст маляти, так і з вуст підлітка. І перш ніж зрозуміти, як на це реагувати і що робити, спробуємо поставити себе на місце дитини. Коли він використовує це бронейна зброю? Навіщо він говорить саме таку фразу? Чи розуміє, що ображає маму чи тата? Чого домагається?

Звичайно, все залежить від конкретної ситуації, та все ж є деякі закономірності. Маленька дитина, якого дорослі досить часто запитують «? Любиш маму», «А кого ти найбільше любиш - маму чи тата», «налаштований» саме на таке питання. Він знає, що мама радіє, якщо він відповідає ствердно. Мама й сама часто говорить йому про свою любов. Малюк ще тільки-тільки осягає відносини з навколишнім світом і може використовувати образливу фразу, щоб поекспериментувати: «? А що буде, якщо сказати, що не любиш маму чи тата».

Другий варіант більш складний, але не менш поширений. Нагадаю, що мова йде про маленьких дітей) Ситуація може розгортатися так: малюк образився на батьків. Так-так, навіть маленька дитина може образитися, наприклад, на те, що мама або тато відправляють спати і не дають ще пограти, або що доводиться їсти нелюбиме блюдо,

або у неї можуть бути ще сто вагомих причин для образи. Дитина розуміє: мамі важливо знати, що малюк її любить. І він каже їй «Я тебе не люблю», розраховуючи на те, що вона змінить свою поведінку. Така маленька помста-маніпуляція, завдяки якій багато батьків і справді стають більш поступливими і наступного разу поводяться м'якше.

Перестаньте журитися, що ваша дитина погано ставиться до вас. Замість цього:

- Послухайте дитину. Постарайтеся перевести його мову на мову, доступну дорослому розумінню, і розшифрувати цей сигнал.

- Не кричіть у відповідь «Я теж тебе не дуже люблю!». Насправді дитина чекає від вас саме підтвердження вашої любові до нього. Тому краща відповідь - це фраза «Я тебе люблю будь-яким».

- Не змушуйте дитину просити вибачення. Просто скажіть йому, що вам прикро чути такі слова і ви сподіваєтеся, що насправді він так не думає, а зараз говорить зопалу.

- Не влаштовуйте вияснень, чому дитина сказала саме так і навіщо вона це зробила. Ви повинні самі здогадатися і зрозуміти причини такої поведінки.

- У найближчі дні постарайтеся знайти час, щоб провести його разом з дитиною. І нехай його буде зовсім небагато, але все ж зробіть це.

- Ніколи не кажіть дитині, що не любите її, особливо у виховних цілях. Завтра вона скопіює вашу поведінку і тоді вже «крити буде нічим».